

1. KAPITOLA

POTŘEŠTINY

Půjdeš sám?
Murtagh se tázavě podíval na Trna. Červený drak skrčeně seděl vedle něj na vrcholu skalnatého kopce, kde přistáli. Za houstnoucího soumraku žhnuly dračí šupiny jen tlumeně, podobně jako uhlíky v nakupeném ohništi, které čekaly, až je vítr znovu rozdmýchá do plné záře.

„Ty bys snad šel se mnou?“

Trn pootevřel čelisti ve vlčím úsměvu, a ukázal tak řady ostrých bílých zubů, každý dlouhý jako dýka. *Proč ne? Už teď se nás bojí. Jen ať při našem příchodu ječí a prchají.*

Dračí myšlenky rezonovaly v Murtaghově mysli jako zvon. Zavrtěl hlavou a odepjal si od pasu svůj meč, Zar'roc. „To by se ti líbilo, co?“

Trn otevřel čelisti ještě víc a bodlinatým jazykem si přejel po pyscích. *Možná.*

Murtagh si dokázal krásně představit, jak Trn prochází úzkou ulicí, otírá se opancěrovanými rameny o stěny domů a láme trámy, okenice i římsy, zatímco lidé utíkají jako o život. Murtagh věděl, jak by skončilo: ohněm, krví a vypáleným kruhem zkázy.

„Myslím, že bude nejlepší, když počkáš tady.“

Trn pohnul sametovými křídly a hluboko z hrdla se mu vydralo zakašláni – tak zněl jeho smích. *Možná bys měl změnit barvu mých*

šupin. Mohli bychom předstírat, že jsme Eragon a Safira. Nebyla by to zábava?

Murtagh si odfrkl a položil Zar'roc na skvrnu suché trávy. Překvapilo ho, když zjistil, že Trn má břitký smysl pro humor. Nebylo to hned patrné, když si vytvořili vzájemné pouto, zčásti kvůli Trnově mládí a zčásti kvůli... jiným okolnostem.

Murtagh se na okamžik zachmuřil.

Ne? No dobře, kdyby sis to rozmyslel...

„Budeš první, kdo se to dozví.“

Hmm. Trn štouchl špičkou čenichu do meče. Byl bych radší, kdyby sis vzal svůj tesák. Svůj dráp. Svoji nabroušenou pohromu.

Murtagh věděl, že je Trn nervózní. Vždycky se ho zmocňoval neklid, když Murtagh odcházel, byť třeba jen nakrátko. „Neboj se. Budu v pořádku.“

Drakovi vystoupal z rozevřených nozder obláček světlého dýmu. *Nevěřím tomu podvrátákovi se žraločí tlamou.*

„Já nevěřím nikomu. Kromě tebe.“

A jí.

Murtagh se právě natahoval pro jednu ze sedlových brašen, které visely Trnovi na boku, ale teď zaváhal. Před očima se mu vynořily Nasuadiny mandlové oči. Lícni kosti. Zuby. Jednotlivé části a střípky, které se však nespojovaly do celku. Následovala vzpomínka na její vůni doprovázená touhou a smutkem nad bolestnou nepřítomností toho, co mohlo být, ale nyní bylo ztraceno.

„Ano.“ Trnovi by lhát nemohl, ani kdyby chtěl. Na to byli příliš těsně propojeni.

Drak byl natolik laskavý, aby vrátil rozhovor na bezpečnější půdu. *Myslíš, že Sarros vyčenichal něco zajímavého?*

„Bylo by lepší, kdyby ne.“ Murtagh vylovil z brašny klubko hnědého provázku.

Ale co když ano? Poletíme k bouři, nebo od ní?

Murtaghovi zahrál na rtech tenký úsměv. „Záleží na divokosti té bouře.“

Ta nemusí být zjevná. Vítr může klamat.